

Libris.RO ERIN HUNTER

Respect pentru oameni și cărți

# PISICILE RĂZBOINICE

PUTEREA CELOR TREI

Viziunea

Cartea a XIII-a

Traducere din limba engleză de  
Raluca Miu

Galaxia Copiilor



## CAPITOLUL 1



Frunzele ce cădeau îi mângâiau blana lui Pui de Gaiță, ca niște fulgi de zăpadă. Un strat aspru și înghețat îi foșnea sub labe, atât de gros încât se afunda în el la fiecare pas. Un vânt ca de gheață îi pătrundea prin blana încă fină, de pui, și îi dădea frisoane.

— Așteaptă-mă! a strigat el.

Auzea vocea mamei sale în față, dar trupul ei cald rămânea mereu la câțiva pași distanță.

— N-ai să-l prinzi niciodată!

Un mieunat ascuțit i-a întrerupt visul, iar Pui de Gaiță s-a trezit cu o tresărire. A ciulit urechile, ascultând sunetele familiare din măracinișul ce adăpostea cuibul puilor. Sora și fratele lui se hârjoneau afară. Nor de Frunză își lingea puii adormiți. Nu mai era zăpadă acum; se afla în tabără, în siguranță și la căldură. A adulmecat cuibul mamei sale, care, deși era gol, încă îi păstra mirosul.

— Au! A scos un țipăt uimit când sora lui, Pui de Laur, s-a aruncat cu toată greutatea pe el. Ai grijă!

— Te-ai trezit, în sfârșit!

S-a rostogolit de pe el, îndesându-i labele din spate în coaste. Cu un salt, pisicuța s-a răsucit și s-a întins să înhațe ceva.

Șoarece! Pui de Gaiță îi simțea mirosul. Probabil că fratele și sora lui se jucau cu prada proaspăt adusă în tabără. A țâșnit în picioare și s-a întins rapid, scuturându-și trupul micuț.

— Prinde, Pui de Gaiță! a mieunat Pui de Laur.

Șoarecele i-a șuierat pe lângă ureche.

— Blegule! l-a tachinat ea când s-a întors prea târziu ca să-l apuce.

— L-am prins! a strigat Pui de Leu.

S-a năpustit asupra vânatului, izbindu-și labele de pământul bătătorit al cuibului.

Pui de Gaiță nu avea de gând să-l lase pe fratele său să-i șterpelească premiul atât de ușor. Era el cel mai mic dintre frați, dar era iute. S-a repezit spre Pui de Leu, îmbrâncindu-l în lături și întinzând laba din față după șoarece.

A aterizat strâmb și s-a rostogolit, copleșit de spaimă în momentul în care a realizat că sub el nu se aflau mușchi, ci trupurile calde, încolăcite, ale celor doi pui mititei ai lui Nor de Frunză. Pisica-mamă l-a împins cu labele din spate, iar Pui de Gaiță i-a privit îngrijorat.

— I-am lovit?

— Normal că nu, s-a răstit Nor de Frunză. Ești prea mic să zdrobești până și un purice! Pui de Vulpe și Pui de Gheață au scâncit când mama lor i-a strâns mai aproape de pânțele. Dar voi trei sunteți prea neastâmpărați pentru cuibul puilor!

— Scuze, Nor de Frunză, a mieunat Pui de Laur.

— Scuze, a repetat Pui de Gaiță cu părere de rău, chiar dacă remarca lui Nor de Frunză despre statura lui îl duruse.

Cel puțin mânia reginei nu avea să țină mult. Avea să ierte cu ușurință puii pe care îi alăptase — când laptele lui Zbor de Veveriță întârziase să apară, Nor de Frunză fusese cea care îi hrănise pe Pui de Gaiță, pe Pui de Laur și pe Pui de Leu cu câteva luni înainte să se nască Pui de Vulpe și Pui de Gheață.

— Ar fi timpul ca Stea de Foc să vă facă ucenici și să vă mute în vizuina potrivită, a mieunat Nor de Frunză.

— Bine-ar fi! a oftat Pui de Leu.

— Nu mai e mult, a subliniat Pui de Laur. Avem aproape șase luni.

Pui de Gaiță a simțit o izbucnire bine-cunoscută de entuziasm când și-a imaginat că va ajunge ucenic de războinic. De-abia aștepta să înceapă antrenamentele! Însă, chiar și fără să vadă chipul lui Nor de Frunză, a intuit umbra de îndoială ce înfiora blana reginei și a știut că aceasta îl privea cu milă. A simțit că i s-a zbârlit blana de indignare — era la fel de pregătit să devină ucenic precum Pui de Laur și Pui de Leu!

Nor de Frunză i-a răspuns lui Pui de Laur, fără să observe că Pui de Gaiță îi sesizase momentul de neliniște.

— Dar încă nu aveți șase luni! Iar până atunci vă puteți juca afară! a poruncit ea.

— Da, Nor de Frunză, a răspuns Pui de Leu smerit.

— Haide, Pui de Gaiță! a strigat Pui de Laur. Adu și șoarecele.



Ramurile măracinișului au foșnit când s-a strecurat afară din cuibul puilor.

Pui de Gaiță a ridicat șoarecele în dinți cu grijă. Era proaspăt ucis și moale, nu voia să-l facă să sângereze – dar încă se mai puteau juca mult și bine cu el fără să facă mizerie. Cu Pui de Leu pe urme, a ieșit după sora lui. Spinii din tunelul de la intrare i-au trecut prin blană, dându-i o senzație plăcută: erau destul de mari ca să-i agațe pielea, dar nu atât de ascuțiți încât să-i provoace durere.

Afară, aerul avea un miros rece și înghețat. Stea de Foc își spăla blana alături de Furtună de Nisip, sub Stâncă Înaltă. Blană Pământie ședea lângă ei.

— Ar trebui să ne gândim să extindem vizuina războinicilor, l-a sfătuit motanul cenușiu pe lider. E deja prea înghesuită, iar puii Margaretei și ai lui Coadă de Măcriș nu vor fi ucenici veșnic.

*Nici noi!* s-a gândit Pui de Gaiță.

De cealaltă parte a luminișului, Inimă Luminoasă și Coadă de Nor își curățau unul altuia blana, scăldați în razele soarelui. Pui de Gaiță auzea plescăitul continuu făcut de limbile lor, ca o apă picurând de pe o frunză încărcată de ploaie. Asemenea tuturor pisicilor din Clanul Tunetului, ei aveau blana groasă iarna, dar mușchii de sub ea erau sleiți din pricina hranei puține și a vânătorii dificile.

Foamea nu era singura năpastă adusă de venirea iernii. Labă de Cârțiță, unul dintre puii lui Coadă de Măcriș, se prăpădise din pricina unei tuse care nu se vindecase cu ierburile lui Iaz de Frunză, iar Mustață de Ploaie fusese ucis în timpul unei vijelii, lovit de o creangă prăbușită.

Inimă Luminoasă și-a întrerupt toaleta.

— Cum te simți azi, Pui de Gaiță?

Pui de Gaiță și-a așezat șoarecele între labe, ca să nu i-l înșface Pui de Laur.

— Foarte bine, firește, a mieunat el.

De ce trebuia să facă Inimă Luminoasă atâta caz pe seama lui? Venea de la somn, din cuibul puilor, nu dintr-un raid pe teritoriul Clanului Umbrelor! Parcă își ținea mereu ochiul sănătos ațintit asupra lui. Dornic să arate că e la fel de puternic ca fratele și ca sora lui, Pui de Gaiță a azvârlit șoarecele cu mult deasupra capului lui Pui de Laur.

Când Pui de Leu s-a repezit pe lângă el, încăierându-se cu Pui de Laur ca să prindă primul șoarecele, din dreptul cuibului puilor s-a auzit vocea lui Zbor de Veveriță.

— Ar trebui să arătați mai mult respect pentru pradă!

Mama lor se zorea să îndese frunze în crăpăturile din peretii ghimpoși ce împrejmuiau vizuina reginelor.

Margareta o ajuta.

— Așa sunt puii, a tors pisica albă cu îngăduință.

Nările lui Pui de Gaiță au fremătat când puiul a simțit mirosul straniu al Margaretei. Acesta era diferit de cel al pisicilor născute în clan, iar unii războinici încă o numeau pisoii de casă, pentru că trăise odinioară în așezarea cailor și se hrănise cu mâncare de la Două-Picioare. Margareta nu era războinică, întrucât nu dădea semne că și-ar dori să părăsească vreodată cuibul puilor, însă puii ei, Labă de Șoarece, Labă de Alună și Labă de Coacăză, erau ucenici, iar Pui de Gaiță avea impresia că nu se deosebeau cu nimic de tovarășii săi născuți în clan.

— N-au să mai fie pui mult timp, i-a spus Zbor de Veveriță Margaretei, adunând și mai multe frunze cu coada

Respect pent Cu atât mai mult, să-i lăsăm să se distreze acum, a răspuns Margareta.

Pui de Gaiță a simțit un val de afecțiune pentru pisica albă ca laptele. Cu toate că Zbor de Veveriță era mama lui, Margareta îi ținuse de cald și-l spălase, împreună cu Nor de Frunză, când îndatoririle față de clan îi ținuseră mama departe de cuibul puilor. Zbor de Veveriță se întorsese la îndatoririle sale de războinică la puțin timp după nașterea puilor. Și, chiar dacă încă avea un culcuș în cuibul puilor, îl folosea din ce în ce mai puțin, preferând să doarmă în vizuina războinicilor, ca să nu deranjeze puii și reginele când pleca în patrulele de la răsărit.

— Mai simți curentul acum, Nor de Frunză? a strigat Zbor de Veveriță prin peretele cuibului.

— Nu. Vocea lui Nor de Frunză a răzbătut printre ramurile încălcite. Ne-am încălzit ca niște pui de vulpe aici.

— Bine, a mieunat Zbor de Veveriță. Poți să cureți tu aici, Margareta? I-am promis lui Gheară de Mărăcine c-am să-l ajut să verifice bolovaniile care stau să cadă împrejurul văii.

— Bolovani care stau să cadă? a exclamat Margareta.

— E bine că suntem protejați de ziduri atât de solide. Glasul lui Zbor de Veveriță a răsunat scurt în timp ce scruta stâncile abrupte ce împrejmuiau tabăra din mai toate părțile. Dar e posibil ca înghețul să fi slăbit bolovaniile și nu vrem să se prăvălească în tabără.

Atenția lui Pui de Gaiță a fost abătută de duhoarea amară de fiere de șoarece ce răzbătea dinspre vizuina bătrânilor. Probabil că Iaz de Frunză îi scotea vreo căpușă lui

Coadă Lungă sau lui Blană de Șoarece. O aromă mult mai plăcută a vestit întoarcerea a doi dintre puii Margaretei: Labă de Șoarece și Labă de Alună aduceau vânat proaspăt dintr-o expediție de vânatoare. Aceștia se grăbeau entuziasmați spre tabără, Labă de Șoarece cu doi șoareci, iar Labă de Alună cu un sturz uriaș în fălci. I-au azvârlit peste grămada de pradă proaspătă.

Blană Pământie s-a apropiat să-i salute.

— Se pare că te-ai descurcat bine, Labă de Alună! și-a lăudat el ucenica. Amândoi v-ați descurcat bine.

Ucenicii au tors, iar Pui de Gaiță a remarcat cât de mult le semănau vocile cu cea a mamei lor, înăbușite parcă de blana lor groasă și moale.

O pală bruscă de vânt și de blană l-a doborât pe Pui de Gaiță la pământ.

— Te joci cu noi sau nu? a întrebat Pui de Laur.

Pui de Gaiță a sărit în picioare, scuturându-se.

— Normal!

— Păi, șoarecele e la Pui de Leu și nu mă lasă să-l iau! s-a plâns Pui de Laur.

— Hai să-l luăm, atunci!

Pui de Gaiță s-a repezit de-a curmezișul luminișului spre fratele său. S-a năpustit asupra lui Pui de Leu, țintuindu-l pe pământul înghețat, în timp ce Pui de Laur i-a smuls șoarecele din gheare.

— Nu-i drept! a protestat Pui de Leu.

— Nu trebuie să fim drepti! a exclamat Pui de Laur, triumfătoare. N-am ajuns încă în Clanul Stelelor!

— Și nici n-o să ajungeti vreodată dacă vă mai jucați așa cu mâncarea!



Blană de Furtună se oprise în dreptul lor în drum spre vizuina războinicilor. Vorbele lui erau aspre, dar vocea îi era caldă.

— E iarnă. Ar trebui să-i mulțumim Clanului Stelelor pentru fiecare îmbucătură.

Pui de Leu s-a eliberat de sub greutatea lui Pui de Gaiță.

— Ne exersăm tehnicile de vânătoare!

— Trebuie să ne antrenăm, a adăugat Pui de Gaiță, ridicându-se în picioare. Vom fi ucenici în curând.

Blană de Furtună a tăcut o clipă; apoi s-a întins și l-a lins pe Pui de Gaiță între urechi.

— Desigur, a șoptit el. Uitasem.

În măruntaiele lui Pui de Gaiță s-a involburat indignarea. De ce îl trata întregul clan ca pe un nou-născut, când avea aproape șase luni? A scuturat din cap cu mânie. Blană de Furtună nici măcar nu făcea parte cu adevărat din Clanul Tunetului! Tatăl său, Dungă Cenușie, fusese odinioară secundul Clanului Tunetului, însă Blană de Furtună crescuse cu tovarășii de clan ai mamei sale, în Clanul Râului, iar partenera sa, Pârâu, venise de departe, din munți. Ce drept avea să-l trateze de sus?

Lui Pui de Laur i-a chiorăit stomacul.

— Ce-ar fi să mâncăm șoarecele ăsta, în loc să ne jucăm cu el?

— Împărțiți-l voi doi, a propus Pui de Leu. Eu aduc ceva din grămada de vânat.

Pui de Gaiță s-a întors spre mormanul de pradă adusă de războinici de dimineață. Un miros vag l-a răscolită. A tras aer mai adânc în piept, deschizând fălcile ca

să atragă mirosurile în gură: a adulmecat sturzul proaspăt ucis de Labă de Alună și șoarecii lui Labă de Șoarece, cu sângele cald încă. Dar dincolo de acestea era un iz acru care îi strepezea limba. A trecut pe lângă fratele său, cu coada ridicată.

— Ce faci? a întrebat Pui de Leu.

Pui de Gaiță n-a răspuns. Și-a vârât nasul printre stârvurile mărunte, a înhățat o pitulice și a tras-o afară.

— Uite! a mieunat el, împungând pasărea cu laba.

Pânțele vietății colcăia de viermi.

— Îîîh! a țipat Pui de Laur.

Iaz de Frunză a ieșit din vizuina bătrânilor, cu un bot de mușchi în fălci. Cu toată duhoarea păsării în putrefacție, Pui de Gaiță a simțit fierea de șoarece de pe el. Iaz de Frunză s-a oprit în dreptul celor trei pui.

— Bine ochit, i-a lăudat ea, așezându-și la picioare mușchiul îmbibat în fiere. Știi că vânatul e puțin în perioada asta, dar mai bine nu mâncați nimic decât să mâncați ceva care să vă strice la stomac.

— Pui de Gaiță a găsit-o, i-a spus Pui de Laur.

— Ei bine, m-a scăpat de un pacient, a mieunat Iaz de Frunză. Sunt destul de ocupată și așa. Blană de Ferigă și Cădere de Mesteacăn au tuse albă.

— Vrei ajutor la cules ierburi? s-a oferit Pui de Gaiță.

Nu ieșise niciodată din tabără și tânjea să exploreze pădurea. Voia să miroasă marcajele de hotar; până acum adulmecase doar mirosuri vagi din Clanul Umbrelor și Clanul Vântului, aduse de la graniță pe blana patrulelor Clanului Tunetului. Voia să simtă briza proaspătă direct de pe lac, neîntinată de miresmele pădurii. Voia să descopere



unde se aflau marcajele de-a lungul fiecărui hotar, pentru a putea apăra fiecare pas din teritoriul clanului său.

— Ai putea culege mult mai multe ierburi dacă te ajutam noi să le aduci în tabără! a intervenit Pui de Leu.

— Știți că nu aveți voie să ieșiți din tabără până nu sunteți ucenici, le-a amintit Iaz de Frunză.

— Dar o să ai nevoie de ajutor dacă sunt pisici bolnave... a stăruit Pui de Gaiță.

Iaz de Frunză l-a amuțit, atingându-l cu vârful cozii peste gură.

— Îmi pare rău, Pui de Gaiță, a mieunat ea. Nu mai e mult până când Stea de Foc are să vă dea numele de ucenici. Dar până atunci va trebui să așteptați, ca toți ceilalți pui.

Pui de Gaiță a priceput imediat. Tatăl lor era secundul clanului, iar mama lor era fiica lui Stea de Foc; Iaz de Frunză le amintea încă o dată că acest lucru nu îi îndreptătea la vreun tratament special. Coadă lui a zvâcnit de supărare. Uneori simțea că întreg clanul se dădea peste cap să se asigure că el și frații lui nu erau *niciodată* tratați diferit. Nu era corect!

— Îmi pare rău, a mieunat Iaz de Frunză. Dar așa stau lucrurile.

A ridicat mușchiul puturos și s-a întors în vizuina pisicii-vraci.

— Bună încercare, a șoptit Pui de Leu la urechea lui Pui de Gaiță. Dar se pare că nu scăpăm din tabără încă ceva vreme.

— Iaz de Frunză are mereu impresia că ne poate câștiga prietenia doar pentru că ne aduce lână pentru cuiburi din mlaștină, a șuierat Pui de Gaiță. Sau bucăți de fagure de

lins. De ce nu ne poate da ce ne dorim cu adevărat – o ocazie să ieșim din tabără?

Pui de Laur a plesnit din coadă pe pământul înghețat. Pui de Gaiță știa că-și dorea să exploreze dincolo de zidurile taberei la fel de mult ca el și ca Pui de Leu.

— Dar are dreptate, a mieunat ea cu părere de rău. Trebuie să respectăm codul războinicilor.

Au mâncat, împărțind șoarecele și un șobolan de câmp. Pe când Pui de Gaiță se spăla pe față, trecându-și labele peste urechi ca să le curețe temeinic, a zărit-o pe Pârâu ieșind din vizuina războinicilor și mergând la soare, alături de Coadă de Nor și de Inimă Luminoasă. Avea un miros diferit de ceilalți războinici, mirosul munților și al apelor curgătoare. Acesta părea s-o facă cea mai ciudată dintre pisicile care nu erau născute în clan. Era doar mirosul ei, s-a întrebat Pui de Gaiță, sau mai simțea ceva la pisica de la munte – o precauție la care nu renunțase niciodată? N-ar fi băgat chiar mustățile în foc, dar era încredințat că Pârâu se simțea stingheră în pădure.

Un foșnet în bariera de spini ce proteja intrarea în tabără a vestit întoarcerea lui Labă de Coacăză. Al treilea pui al Margaretei s-a repezit la grămada de vânat ca să-și azvârle prada – un porumbel gulerat dolofan.

— Unde-i Gheară de Mărăcine? a strigat Labă de Coacăză către pui.

Gheară de Mărăcine era mentorul lui Labă de Coacăză, iar Pui de Gaiță nu și-a putut stăpâni o mică împunsătură de gelozie din pricină că Labă de Coacăză petrecea atât de mult timp antrenându-se cu Gheară de Mărăcine, în timp ce lui îi fremătau labele de dorința de a vâna în pădure împreună cu tatăl său.